

PRO
ČTENÁŘE
STARŠÍ
18 LET

Mohl by mít každou ženu,
na kterou si ukáže.
On chce ale jen jednu...

Bez ZÁBRAN

Mým oblíbeným koníčkem je rozčilování Elliota Milese. Už jen pohled na šéfovu tvář mě nutí k sarkastickému úšklebku. Bůhví, čím si vysloužil pověst Casanovy. Jak to, že po něm touží miliony žen i přes jeho děsnou povahu?

Znechucená svým milostným životem se pod falešným jménem přihlásím na seznamku a začnu si psát s mužem jménem Edgar. Není sice můj typ a žije někde na druhém konci světa, ale máme podobný smysl pro humor a můžeme se navzájem svěřovat.

V poslední době se ale v práci dějí divné věci. Elliot je... pozorný. Jeho oči na mně pokaždé spočinou o něco déle, než by měly, a je za nimi žár, který jsem dříve necítila. A pak mi k mému neskonalemu šoku řekne, že je pro něj moje zranitelnost přitažlivá. Jaká zranitelnost?

Zmocňuje se mě panika. Četl snad e-maily, které posílám Edgarovi?

„Jsem oficiálně zamilovaná do Elliota Milese! Sexy miliardář, který vám do ouška šeptá sprostěárny. A taky milovník kachen. Co víc si může žena přát?“

– čtenářská recenze, Goodreads

„Scény, kde vystupovali všichni Milesovi bratři pohromadě, byly balzámem na duši a jejich vtipkování mi způsobovalo záchvaty smíchu.“

– čtenářská recenze, Amazon

Bez
ZÁBRAN

T. L. Swanová

Bez ZÁBRAN

Přeložila Zdenka Lišková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Casanova © 2021 by T L Swan

Published by Montlake, Seattle, USA

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency s.r.o.

Translation © Zdenka Lišková, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 987-80-7625-668-2 (ePub)

ISBN 987-80-7625-667-5 (pdf)

ISBN 987-80-7625-235-6 (print)

VDĚK

*Schopnost být vděčný;
ochota projevit uznání a oplatit laskavost.*

*Tuto knihu bych chtěla věnovat abecedě,
jejíchž šestadvacet písmen mi změnilo život.
V těchto šestadvaceti znacích jsem se našla
a nyní žiji svůj sen.
Až budete příště abecedu odříkávat,
vzpomeňte si na její moc.
Já to dělám každý den.*

PROLOG

Elliot

Sleduju, jak čísla nade dveřmi s každým dalším patrem kle-
sají. V kapse mi zavibruje mobil, a tak ho vytáhnu – píše mi
Christopher.

Pozor!
Hledá tě čarodějnice.

Sakra.

Strčím si telefon zpátky do kapsy a zafuním, protože na
její kecy dneska nemám náladu. Dveře výtahu se otevírají
a já vystupuju, zvedám oči a zachytávám ji periferním pohle-
dem. Předstírám, že ji nevidím, a vydávám se ke Courtney,
mé osobní asistentce.

„Pane Milesi,“ slyším, jak za mnou volá.

Pokračuju v chůzi.

„Ehm,“ odkašle si. „Pane Milesi. Neignorujte mě.“

Cítím, jak mi stoupá tlak.

S rozšířeným chřípím se otáčím za jejím hlasem. Stojí tam.
Ta nejprotivnější zaměstnankyně, jaká kdy chodila po světě.

Inteligentní, panovačná, arogantní a zatraceně otravná.

Kathryn Landonová, můj úhlavní nepřítel.

Oficiální zlá čarodějnice Západu.

Zasloužený titul.

Pokouším se o úsměv. „Dobré ráno, Kathryn.“

„Na slovíčko?“

„Je pondělí, devět hodin ráno,“ ucedím. „Teď nemám čas na,“ zvedám prsty, abych naznačil falešné uvozovky, „*slovíčko*.“

Vsadím se, že celé víkendy vymýšlí, jak mi zkazit pondělky.

„Tak si ho udělejte,“ vyštěkne.

Přejeďu si jazykem po zubech: tahle mrcha mě má v hrsti a dobře to ví. Je to učiněný počítačový maniak, vždyť navrhl náš nový software. Ví, že je nepostradatelná, a taky mi to dává pořádně sežrat, kruci.

Rázuje ke své kanceláři a ve spěchu mi otvírá dveře.

„Budu rychlá.“

„Zajisté.“ Znovu předstírám úsměv a představuju si, jak jí cestou dovnitř udeřím hlavou o dveře.

Usedá ke svému stolu. „Posadte se, prosím.“

„Já klidně postojím. Budete přece rychlá, že?“ Ona nadzdvihne obočí a já jí ten pohled oplatím. „Tak o co jde?“

„Byla jsem upozorněna, že letos nedostanu ty čtyři nové stážisty. Proč ne?“

„Nedělejte hloupou, Kathryn, odpověď na tuhle otázku už stejně znáte.“

„Proč byste zaměstnával stážisty jinde?“

„Protože je to moje firma.“

„S takovou odpovědí se nespokojím.“

V uších mi zaduní tlukot vlastního srdce. Naštvaně zakláním hlavu; nikdo mě nerozčiluje tak jako tahle ženská. „Slečno Landonová, já se vám nemusím ospravedlňovat za žádná rozhodnutí týkající se vedení společnosti Miles Media. Zodpovídám se pouze představenstvu, a nikomu jinému. Naopak se musím pozastavit nad vašimi pohnutkami.“

Přimhouří oči. „Co to znamená?“

„Když jste tady tak nespokojená, proč tu zůstáváte?“

„Cože?“

„Je milion jiných firem, kam byste mohla odejít, a vy přesto trváte na tom, že zůstanete tady a budete si stěžovat na každou maličkost. Nebudu vám lhát, už mě to začíná pěkně vytáčet.“

„Jak se opovažujete!“

„Myslím, že byste si měla uvědomit, že nikdo není nepostradatelný. Rád kdykoli přijmu vaši výpověď. Vem to čert, klidně vám zaplatím odstupné.“

Opírá si ruce v bok. „Chci o těch zrušených stážích v naší kanceláři písemnou zprávu s odůvodněním. Vaše výmluvy mi nestačí, takže tuhle záležitost osobně předložím představenstvu.“

No jistě, že to udělá. Bublá ve mně vztek.

„A nekoulejte na mě očima,“ napomene mě.

„Krucí, Kathryn, já kvůli vám budu potřebovat operaci sítnice.“

„Tak to jsme dva.“

Zíráme na sebe a já přemýšlím, jestli jsem někdy někoho nesnášel tak jako ji.

Ťuk, ťuk, ozve se za dveřmi.

„Dále,“ houkne ta saň.

Ve dveřích se objevuje Christopher přesně, jak jsem předpokládal. Vždycky přeruší moje setkání s Kathryn chvíli před mým hrozícím výbuchem. „Elliot, můžu s tebou mluvit?“ ptá se. Vzápětí s úsměvem kývne na ni: „Dobré ráno, Kathryn.“

„Ještě jsme neskončili, Christophe, budeš muset počkat,“ štekne na něj.

„Ale skončili,“ uzavřu a otáčím se k odchodu. „Pokud máte nějaké další stížnosti, o čemž nepochybuju, obraťte se na personální oddělení.“

„To neudělám,“ odsekne znovu. „Vy jste generální ředitel a já s vámi budu řešit všechny problémy, které mám.“

Přestaňte plýtvat mým časem, pane Milesi. Velmi ráda podám představenstvu zprávu o vaší neschopnosti. Bůh ví, že jí oplýváte. Chci, aby se ta místa stážistů okamžitě vrátila do londýnské kanceláře.“

„To se nestane.“

Roztržitě si urovná nějaké papíry na stole. „Fajn, uvidíme se příští týden v úterý.“

Na zasedání správní rady.

Zadívám se na ni a v uších mi začne divoce bušit.

Zasraná mrcha.

„Hele... Elliotte,“ pobídne mě Christopher. „Musíme jít.“ Sevru čelist a zadívám se na ni. „Kolik chcete za výpověď?“

„K čertu s vámi.“

„Vyprošuju si, abyste mě obtěžovala vašimi triviálními stížnostmi pokaždé, když projdu svou vlastní kancelář,“ zavrčím.

„Tak přestaňte dělat hloupá rozhodnutí.“

Navzájem se vraždíme pohledem.

„Na shledanou, pane Milesi, při odchodu zavřete dveře,“ usměje se sladce. „Uvidíme se na schůzi správní rady.“

Prudce se nadechnu, abych se ovládl.

„Elliotte,“ ozve se Christopher znovu. „Pojď.“

Z její kanceláře vyrazím rovnou do výtahu. Christopher je mi v patách a dveře se za námi zavírají.

„Do prdele. Jak já tu ženskou nenávidím,“ zašeptám našťvaně.

„Jestli ti to pomůže,“ usklíbne se, „ona tě nenávidí víc.“

Škubnutím si povoluju kravatu. „Je na skotskou ještě brzy?“ zamyslím se.

Christopher se podívá na hodinky. „Je čtvrt na deset.“

Ztěžka se nadechnu ve snaze se uklidnit.

„Nasrat.“

Kapitola 1

Kate

Do tašky si házím oběd a rozhlížím se po klíčích. „Odcházím,“ houknu na Rebeccu.

Becca vystrčí hlavu ze dveří koupelny. Je zabalená v bílém ručníku a další má omotaný kolem hlavy. „Hlavně, ať dneska večer nepřijdeš domů pozdě. Nechci, aby to vypadalo trapně a divně, až sem přijde.“

„Jo, jasně.“

„Myslím to vážně. Chci, aby se tady cítil vítaný. Víš, bylo by hezké, kdybychom tu byly obě, abychom Daniela přivítaly.“

Zakoulím očima a dál pátrám po klíčích. Kde jsou? „Proč si myslíš, že chce, abychom ho přivítaly?“

„Jen mě napadlo, že by bylo hezké udělat dobrý první dojem.“

„Dobře, chápu.“ Konečně je zahlédnu v malém košíku na stolku.

„Dneska během polední pauzy vyzvednu naše netbalové dresy,“ zavolá.

Usměju se – pánbůh s námi. Tento týden začínáme hrát halový netbal. Moje první soutěžní sportovní aktivita od

střední školy. „Už se nemůžu dočkat,“ odpovím. „Doufám, že jsou standardně vybavené defibrilátorem. Jsem tak z formy, že bych mohla dostat infarkt.“

Rebecca si se smíchem odmotává ručník z hlavy. „Máš přece v práci posilovnu, tak proč ji nevyužíváš?“

Zamírím ke dveřím. „Já vím, vážně bych neměla být tak líná.“

„Myslíš, že bych měla Danielovi uvařit večeři?“ zamyslí se.

Zkřívím obličej. „Uvědomuješ si, že se můžeš přetrhnout, abys na toho kluka udělala dojem?“

„To není pravda.“

„Líbí se ti nebo co?“ vykulím oči. „Nevšimla jsem si, že bys kvůli naší poslední spolubydlící dělala takové cavyky.“

„Jo, protože mi lezla na nervy, a kromě toho je Daniel ve městě nový, přijel teprve dneska a nikoho nezná. Je mi ho líto.“

„Je to osobní stylistka, takže jsem si celkem jistá, že má své vlastní povedené kamarády, se kterými se stýká,“ zamumlám suše.

„Oprava, je to absolvent v oboru módy, který se přestěhoval do Londýna, protože chce být stylistou. V tom je velký rozdíl.“

Obrátím oči v sloup. „To je fuk, uvidíme se večer.“

Sbíhám schody a o tři patra níž se ocitám na ulici, po které kráčím směrem k nádraží. Na linku Central to jsou jen tři zastávky, ale i tak je to příliš daleko na to, abych šla pěšky.

Čekám na nástupišti, kam přesně podle jízdního řádu přijíždí můj vlak. Nastupuju a sedám si.

Došla jsem k závěru, že tohle je nejdivnějších dvacet minut mého dne. Je to jako časový tunel – sednu si, rozhlédnu se a v příští minutě jsem zázračně na místě. Musím upadat do nějakého katatonického stavu – nevím, na co jsem myslela, nevím, kam se ten čas poděl. Víím jen, že každý den ztratím dvacet minut přemýšlením o tématech, na která si nemůžu vzpomenout.

Vystupuju z vlaku a pokračuju v cestě do kanceláře. Pracuju v centru Londýna a šikmo naproti budově Miles Media je malá kavárna. Je v ní rušno a živo, jak se lidé hrnou dovnitř a ven cestou do práce.

„Ahoj, krásko,“ pozdraví mě Mike.

„Ahoj.“ Mile se usměju. Mike je barista, který tu pracuje; už pár let je do mě tajně zamilovaný. Je fajn a milý, ale já bohužel necítím vůbec nic, když na mě promluví.

Štve mě to, protože je to vážně skvělý kluk. Jestli existuje někdo, o kom jsem přesvědčená, že se ke mně hodí, tak je to Mike. Kéž bych se mohla rozhodnout, kdo mě bude přitahovat; určitě by mi to hodně usnadnilo život.

„Jako obvykle?“ ptá se mě.

Sedám si k oknu. „Ano, prosím,“ potvrdím a rozhlédnu se kolem.

Mike mi uvaří kávu, pak přijde a postaví ji přede mě. „Co je nového?“ vyzvídá.

„Nic moc.“ Zvedám nápoj, ze kterého stoupá pára, a tak do ní fouknu. „Přemýšlím, že začnu v práci chodit do posilovny.“

„Fakt?“ Mikeův pohled se stočí na budovu naproti přes ulici. „Vy tam máte posilovnu?“

„Obrovskou, ve čtrnáctém patře.“

„Ty jo, kdo by to byl řekl... Musíš platit?“

„Ne, pro zaměstnance je zdarma.“ Ustrknu trochu kávy.

Mike se uchechtne a předstírá, že utírá vedlejší stůl.

„Mohl bych jít s tebou,“ navrhone mi s roztomilým mrknutím.

„Promiň, ale je to jen pro zaměstnance a jinou posilovnu si nemůžu dovolit.“

Mike zakoulí očima.

Společně sledujeme, jak před budovu Miles Media přijíždí černé bentley. Řidič vystupuje z auta, otvírá zadní dveře a v nich se objevuje Elliot Miles. Je to takový ranní rituál, který prožívám každý den. Pohledem kloužu nahoru a dolů

po muži, kterým pohrdám. Dnes má na sobě oblek v námořnické modři s proužkem a bílou košili, tmavé vlasy se mu vlní v nedbalé dokonalosti. Dívám se, jak si jednou rukou upravuje sako, zatímco v té druhé drží aktovku. Záda má dokonale rovná, jeho postoj je dominantní.

Ztělesněná arogance.

Znovu se napiju kávy, ale nespouštím z něj oči; šťve mě, že je tak úžasný.

Šťve mě, že se každá žena zarazí a zírá, když vejde do místnosti. A nejvíc ze všeho mě šťve, že si je toho vědom.

Ačkoli bych to nikdy nepřiznala, čtu bulvární články a časopisy, takže vidím všechny ty exotické večírky, na které chodí, a krásné ženy, se kterými se stýká.

Vím o Elliotu Milesovi víc, než si chci připustit.

Vlastně je to v pořádku – nenávidím toho muže celých sedm let, co pro něj pracuju.

Dívám se, jak s úsměvem něco říká svému řidiči, pak vstupuje do budovy Miles Media, lidé se za ním otáčejí, a já cítím, jak se mi ježí chloupky v zátylku.

Elliot Miles, zosobnění bohatého parchanta... mě pěkně vytáčí.

Jsou přesně tři hodiny odpoledne, když mi přijde e-mail.

Otvírám ho.

Elliot Miles.

Generální ředitel Miles Media UK.

Kathryn, už jste dokončila tu zprávu?

Kretén.

Se zaťatými zuby píšu odpověď.

Vážený pane Milesi,
dobré odpoledne. Vždy je mi potěšením obdržet

Vaši korespondenci. Vaše chování je jako obvykle dokonalé. Zpráva má být hotova až příští úterý, kdy ji také obdržíte. Možná, že kdybych měla odpovídající počet spolupracovníků, dokázala bych plnit Vaše nereálné požadavky.

Pěkný zbytek dne.

S pozdravem
Kathryn

S úšklebkem kliknu na tlačítko *odeslat*; chovat se k němu jako sarkastická mrcha je moje oblíbená kratochvíle. Odpověď přichází vzápětí.

Dobré odpoledne, Kathryn,
Váš smysl pro dramaticnost zůstal jako vždy nedoceněn. Neptal jsem se, kdy zprávu obdržím, ale jestli jste ji dokončila. Věnujte prosím pozornost detailům, nechci se neustále opakovat.
Máte ji hotovou, nebo ne?

Prudce se nadechnu, ten hrubián mě dohání k šílenství. Píšu odpověď a mlátím do klávesnice tak silně, že je až s podivem, že si nezlomím prsty.

Pane Milesi,
zpráva je samozřejmě hotová, protože jsem jako vždy připravena na Vaši dezorientaci v čase a prostoru. Naštěstí je alespoň jeden z nás v obraze. Zprávu příkládám přílohou.

Pokud byste jí nerozuměl, ráda si najdu chvílku v mém nabitém programu a vše Vám vysvětlím ještě před zasedáním správní rady.

S potutelným úsměvem pokračuju v psaní a představuju si, jak mu při čtení šlehají blesky z očí.

Přeji Vám krásné odpoledne, bylo mi potěšením.

Kathryn Landonová

V návalu spokojenosti usrknu čaj – a máš to!
Přichází další e-mail a já ho hned otvírám.

Slečno Landonová, děkuji Vám.
Přeji Vám šťastnou cestu domů, hlavně ať
neskočíte pod kola autobusu nebo něco
podobného.

Usměju se pro sebe. *Blbečku...* to by se ti líbilo.

Stojím a dívám se, jak Rebecca pobíhá po bytě jako zmatená slepice – každou chvíli totiž dorazí Daniel. A pání, Rebecca je v ráži.

„Nestůj tam jen tak,“ napomíná mě.

„A co mám podle tebe dělat?“ rozhlížím se po dokonalém bytě. „Tady už není co uklízet. Proč s tím chlapem tak naděláš?“ ptám se. „Za každou cenu na něj chceš udělat dojem. To, že je krasavec, s tím nemá nic společného, vid?“ popíchnu ji.

„Nebud' směšná,“ ohradí se. „Mám přítele, pamatuješ?“

„No, já si to pamatuju, ale co ty?“

„Sklapni,“ usadí mě.

Do toho se ozve zvonek a naše pohledy se setkají. „Je tady,“ zašeptá.

„Tak prosím,“ pokynu rukou ke dveřím. „Jdi a pozvi ho dál.“

Rebecca téměř běží a ve spěchu otvírá. „Ahoj,“ usměje se. Musím se držet, abych nezakoulela očima.

„Ahoj,“ usměje se Daniel a zatěká mezi námi pohledem. Má dva velké kufry, je vysoký a blond a musím uznat, že je opravdu celkem pohledný. Nepamatuju si, že by vypadal tak dobře, když jsme se s ním setkaly prvně. Není divu, že se Becca může přetrhnout, aby na něj udělala dojem. „Ukaž, pomůžu ti s kufry,“ nabídnu se.

Becca vykoukne ven na ulici. „Máš ještě něco, s čím potřebuješ pomoci?“

„Díky, v autě mám další dva. Donesu je.“

„Vzpomínáš si na Kate?“ ukáže na mě Becca.

Daniel se na mě podívá. „Ano, samozřejmě, že si vzpomínám. Rád tě zase vidím, Kate.“

Rozpačitě se usměju – v takových situacích jsem vždycky nesvá. Dokud se s někým pořádně neseznámím, nechovám se moc přátelsky. Pochopitelně ne z vlastní vůle, stydlivost je v podstatě prokletí.

„Támhle je tvůj pokoj.“ Rebecca se mění na průvodkyni, vede ho dál a ukazuje mu jeho ložnici. „A tady můj. Pojď nahoru, ještě ti ukážu, kde spí Kate,“ pobízí ho.

Následuju je, zatímco ona mu ukazuje byt. Zezadu si ho zvědavě prohlížím: na sobě má černé kalhoty, černý pletený svetr, špičaté boty a bombera v khaki barvě. Jeho oblečení je drahé a módní a skutečně v něm vypadá jako osobní stylist.

„Kdy nastupuješ do práce?“ zjišťuju ve snaze navázat konverzaci.

„Příští týden mám čtyři klienty a co nejdřív musím najít asi padesát dalších,“ nadhodí.

Zasměju se.

„Ne, vážně, příští týden začínám u Harrods. Budu jedním z jejich interních nákupčích.“

Uf, to je šílená práce – nakupování je moje noční můra. Nejsem si jistá, co na to říct, protože se cítím trapně, a tak jenom pokrčím rameny: „Ještě nikdy jsem se nesetkala s interním nákupčím.“

Usměje se. „Není nás moc.“

Sklopím oči k jeho zavazadlu: Louis Vuitton. *Bože...* Myslím, že ten kufr má větší cenu než moje auto. Daniel schází po schodech dolů na ulici a já za ním vykouknu: zdá se, že vlastní nový černý model audi. Proč sakra sdílí byt s dalšími dvěma lidmi, když má tak drahé věci?

Určitě by chtěl bydlet sám.

Já teda jo.

Z auta popadne další dva kufry. I tyhle jsou z luxusní černé kůže a já si je podezíravě prohlížím, zatímco on je nese nahoru. Kéž bych měla tak dobrý vkus jako on. Nevěděla bych, co si koupit, ani kdybych na to měla peníze.

Daniel odveze kufry do ložnice a s rukama v bok se na nás zadívá. „Prosím, holky, řekněte mi, že mě dneska večer vyvenčíte. Neexistuje lepší způsob, jak se poznat, než posedět u dobrého pití.“

Rebecce samým vzrušením málem vylezou oči z důlků. „To zní úžasně.“ Podívá se na mě. „Že ano, Kate?“

Ani ne.

Odněkud vydoluju falešný úsměv. „Jasně.“

„Tak jdeme?“ navrhone Daniel.

„Hned?“ zamračím se. „Nechceš si nejdřív vybalit?“

„Ne, to je dobrý, určitě to počká do zítřka a já nemám až do příštího týdne co na práci, tak se aspoň zabavím.“

O hodinu později sedíme v restauraci u baru a popíjíme víno.

„Tak co?“ zadívá se Daniel střídavě na mě a na Beccu. „Jak je to s vámi dvěma, jste single, nebo s někým chodíte?“

„No,“ usměje se Rebecca. „Já mám přítele, Bretta. A tady Kathryn se snaží získat čestné členství v ženském klášteře.“

Zasměju se. „To není pravda. Jen jsem hodně vybírává.“

Daniel na mě spiklenecky mrkne. „Na tom není nic špatného. Vlastně jsem taky dost vybírává.“

„A jak jsi na tom ty?“ zeptá se ho Rebecca.

„No...“ Daniel se odmlčí, jako by hledal správná slova. „Já jsem...“ Znovu zmlkne.

„Gay?“ pobídnu ho.

Daniel se zasměje. „Mám ženy moc rád na to, abych se označil za úplného gaye.“

„Takže...?“ Rebecca krčí obličej, jak se snaží pochopit smysl jeho sdělení.

„Jsi bisexuál?“

Daniel v zamyšlení zkroutí rty. „Neřekl bych, že jsem bisexuál. Přirozeně mě přitahují ženy. Ale v poslední době...“ zadrhne se.

„Co?“ povzbudím ho fascinovaně.

„Před pár lety jsem pařil na Ibize s několika kluky, které jsem moc neznal. Jeden z nich byl gay.“

„Kolik vás tam bylo?“ ověřuju si.

„Celkem čtyři.“

„Takže tři z vás byli heterosexuálové?“

Daniel přikývne. „Možná to bylo sluncem, možná alkoholem, nebo možná kokainem, nevím, ale něco se stalo a my jsme se trochu rozvášnili, strávili jsme víkend v posteli a já mám teď tak trochu zájem i o chlapy.“

Rebecca se na Daniela zasněně usměje, jako by to byla ta nejlepší historka, jakou kdy slyšela. A já skoro slyším, jak jí v mozku cvakají ozubená kolečka, když odhaduje míru jeho promiskuity.

Usrкну víno, i mě jeho příběh zaujal. „Jaké to je mít sexuální vztah s někým, kdo tě přirozeně nepřitahuje?“ vyzvídám.

„V pohodě. Možná trochu zvrhlé.“ Daniel pokrčí rameny. „Aspoň pro mě to tak je, protože mám pocit, že dělám něco nemravného, něco, co bych dělat neměl, ale zároveň mi to připadá přirozené. Nevím, jak dlouho mi to vydrží, možná ne navždy, možná už to bylo naposled. Ale kdykoli to udělám, nelituju toho. Nepřipadá mi to špatné, jestli tím myslíš tohle.“

„Kolik...“ Rebečin hlas se zadrhne.

„Můžeš se mě zeptat na cokoli,“ pobídne ji Daniel.

„S kolika muži jsi byl?“

Daniel zamýšleně zúží oči. „Hmm, moc jich nebylo, řekl bych, že víc než deset, ale míň než dvacet.“

„Ježší.“ Obočí mi samo od sebe vystřelí nahoru.

„Co se tak díváš?“ usměje se Daniel.

„No, říkal jsi, že jich nebylo moc. Jestli je to pro tebe nízké číslo, tak jaké je vysoké? Chci říct... jaká jsou tvoje čísla u žen?“

Daniel se zasměje. „Obávám se, že je jich příliš mnoho na to, abych je spočítal. Ve mém oboru potkávám krásné ženy, někdy je to pokušení prostě příliš velké.“

Zaplaví mě vlna lítosti, zmačkám ubrousek a znechuceně ho hodím na stůl. „Kéž bych byla víc jako ty,“ povzdechnu si.

„Co tím myslíš?“

„Víš, taková ta nezávislá a pohodová a...“ odmlčím se, když přemýšlím nad správnou terminologií, „asi svobodná.“

Daniel se zatváří nechápavě. „Ty se necítíš svobodná?“

Bože, proč jsem to řekla? Teď zním jako hysterka. „Myslela jsem to tak, že bych asi chtěla být víc jako ty, víš, vyspat se s kýmkoli bych chtěla, jen tak pro zábavu.“

„Ty neprovozuješ sex pro zábavu?“ mračí se Daniel.

Tohle všechno vyznívá špatně. „Tak jsem to nemyslela. Dřív ano, ale asi jsem z toho s přibývajícím věkem nějak vypadla.“

„Kolik ti je?“ zjišťuje.

„Sedmadvacet. Na střední a vysoké škole jsem měla několik románek a pak jsem si našla stálého přítele. Rozešli jsme se rok po smrti mých rodičů.“

„Tvoji rodiče zemřeli?“

Musím se napít; jak jsme se dostali sem?

Proč jsem to řekla?

„Při autonehodě – byla to čelní srážka,“ odpoví za mě Rebecca. Ví, jak nerada to říkám nahlas.

Daniel se na mě tázavě zadívá.

„Matka zemřela na místě, otec cestou do nemocnice. Řidič, který do nich narazil, dostal infarkt a přešel na špatnou stranu silnice.“ Cítím, jak na mě padá tíha, jak se mi stahuje hrud', a podívám se do laskavých očí Rebeccy, která se na mě jemně usměje a vezme mě přes stůl za ruku. Zrovna jsem se k Rebecce nastěhovala na vysoké, když se to stalo. Byla mi oporou a skvělou kamarádkou a byla tu pro mě v mnoha osamělých, smutných nocích.

„To je mi moc líto,“ zašeptá Daniel. „Máš ještě nějaké příbuzné?“

„Mám,“ usměju se. „Úžasného bratra Brada a sestru, která...“ zajíknu se.

„Která co?“ pobídne mě Daniel.

„Která je šílená mrcha,“ odsekne Rebecca. „Nechápu, jak můžou být ty dvě holky geneticky spřízněné. Nemají vůbec nic společného. Nebe a dudy.“

Daniel se překvapeně uchechtne a zatěká mezi námi pohledem. „Proč, jaká je?“

„Krásná,“ přiznám a napiju se.

„Arogantní a zlá,“ vloží se do toho Rebecca.

Smutně se usměju. „Není tak špatná. Smrt našich rodičů nesla ze všech nejhuř a nějak se přes noc úplně změnila. S Bradem jsme se navzájem podrželi, abychom to překonali, zatímco ona chtěla být sama. Vyrovnávala se s tím úplně jinak než my.“

„A teď se s ní vůbec nevídáš?“ zjišťuje Daniel.

„Ale ne, vídám ji,“ odpovím. „Jen jsem většinou rozrušená nebo rozhozená, když odejde. Znáš to, když trávíš čas s někým, kdo z tebe tak trochu vysává energii. Ona miluje peníze a pozornost a značkové kabelky a všechny ty své hezouny. Mám pocit, že...“ odmlčím se, když se snažím správně vyjádřit, „...mám pocit, že si vynahrazuje lásku našich rodičů značkovými věcmi.“

„Ty nemáš ráda značkové věci?“

„Asi jo,“ pokrčím rameny. „Každý má rád hezké věci, ne? Jen to není moje priorita.“

„Kate umí dobře hospodařit s penězi,“ přeruší mě Rebecca.

„To se říká, když je někdo až moc spořivý,“ zasměje se Daniel a střelí po mně očima. „Jsi spořivá, Kate?“

„Nejsem.“

„To teda jsi,“ vysměje se mi Rebecca. „Vůbec za nic neutrácí a pořád šetří na horší časy. Nosí desatero stejných šatů a schovává se za těmi velkými silnými brýlemi.“

„Potřebuju je, abych viděla, Rebecco,“ prohlásím rozhořčeně. „Já prostě nevidím důvod, proč utrácet majlant za oblečení a dělat ze sebe něco nóbl.“

„Pracuješ v centru Londýna s těmi nejžhavějšími muži v metropoli, a přitom se oblékáš jako kancelářská myš. Takhle žádného nezaujmeš.“

Znechuceně protočím oči. „Věř mi, v práci není nikdo, koho bych toužila zaujmout.“

Daniel na mně spočine pohledem, v obličeji se mu mihne pobavení a vzápětí cinkne svou sklenicí vína o mou.

„Co je?“ zbystřím.

„Myslím, že jsem právě našel svůj nový projekt.“

Po čtyřech hodinách a třech lahvích vína, kdy v pozadí hraje Stevie Nicks, se mě Daniel zeptá: „Tak co tam mám napsat?“ uchechtne se.

Sedíme na gauči, tlacháme o nesmyslech a na mém počítači vyplňujeme Danielův profil v seznamovací aplikaci. To je zřejmě taková priorita, když se přestěhujete do nového města.

Kdo by to byl řekl?

Teď je na řadě kolonka:

Koho hledáš?

„*Hmm*, to je těžké.“ Daniel se prudce nadechne a usilovně se snaží najít myšlenku v oparu alkoholu.

„Aha, už vím. Napiš tohle,“ zamumlá Rebecca hrdelním hlasem opilého námořníka. „Vagínu nebo péro, malého nebo velkého, oholenou nebo chlupatého, nejlépe žhavé.“

„Takže v podstatě,“ ukáží na něj skleničkou, „bereš cokoli.“

„V kostce jo,“ souhlasí Daniel a něco tam upravuje. „Škrám to *nejlépe*.“

Se smíchem se skácím na záda; místnost se začíná točit. „Musím si jít lehnout,“ vzdychnu. „Zítra jdu do práce.“

„Kam ten spěch?“ zarazí mě Daniel. „Teď uděláme profil tobě.“

„Mě na žádnou seznamku nedostaneš. Pro tvou informaci,“ zahuhlám, „na světě není muž, který by mě dokázal zaujmout písmenky. A kromě toho – jsem namol.“

„Ale jo,“ trvá na svém.

„Teď určitě ne; špatné načasování.“

Daniel něco zuřivě datluje. „Tyhle věci *musíš* vyplňovat, když jsi namol, a to je právě teď.“

„Co kdyby někdo zjistil, že jsem to já?“ děsím se. „To bych nepřežila.“

„Seznamky už nikoho nezajímají, dělají to všichni,“ posmívá se mi Rebecca, jako bych byla úplně mimo. „Tak nepoužívej svoje pravé jméno.“

„A nebude to divný?“ přemítám. „Jako že bych někomu řekla falešný jméno a pak bychom šli na rande a já mu oznámím: ‚Promiň, ale tohle je teď moje pravý jméno a já jsem vlastně lhářka.‘“

„No, nemusíš mu to oznámit rovnou,“ řekne Daniel, zatímco pokračuje v psaní. „Necháš si falešný jméno, dokud nezjistíš, jestli se ti líbí, a teprve pak mu řekneš to pravý.“

Usmívám se do sklenice s vínem a sleduju, jak s Rebeccou procházejí jeho profil.

Daniel je vtipný.

Podává mi notebook. „Zbytek vyplň ty.“

„Co?“

„Už jsem tam napsal dost, ty teď odpověz na další otázku.“

„Cože?“

„Udělal jsem ti profil,“ informuje mě Rebecca. „Tak nám nekaz náladu, prosím.“

Jméno:	Pinkie Leroo
Výška:	170 cm
Váha:	tak akorát
Vzhled:	nádherná
Záliby:	posilovna a cvičení, smích
Oblíbená zábava:	jídlo a sex
Profese:	počítačový analytik
Barva vlasů:	blond
Oči:	hnědé
Pleť:	olivová

Co hledáš?

„Pinkie Leroo?“ uchechtnu se. „Kdo to sakra je?“

„To jsi ty.“

„Cože?“ vyprsknu. „To jsi nemohl vymyslet lepší falešné jméno? Zní to jako laciná láhev vína.“

„Chlapi tyhle kecy milují,“ ujistí mě Daniel.

„Jako fakt?“ Pročítám si další položky. „Myslela jsem, že budeme lhát ve všem.“

„Vždyť jo.“

„No, ale já se ráda najím a mám ráda sex, takže...“ krčím rameny.

„A ta část s posilovnou a cvičením?“ nadzdvihne Rebecca obočí.

„Celé to je směšné,“ usoudím, zaklapnu počítač a zvedám se. „Jdu spát.“ Stoupnu si na špičky a políbím Daniela na tvář. „Dobrou noc, ty kanče.“

„Dobrou. A dokonči ten profil, ráno si ho zkontroluju.“

Vykulím na něj oči, ale pak se vydám nahoru po schodech. „Ty se starej jen o svůj vlastní profil, přesněji řečeno o to, jak málo ti stačí,“ hudruju. „Na tom bys měl vážně zapracovat. Trochu zvýšit nároky.“

„Neodsuzuj, dokud to nezkusíš,“ ozve se.

„Fuj,“ oklepe se Rebecca. „Na ženskou bych nevlezla. Jako fakt nikdy. To je prostě moc... vzhůru nohama... doslova.“

Představím si, co tím asi myslela, a vyprsknu smíchy. „Přestaň,“ okřiknu ji.

O půl hodiny později ležím v posteli. Jsem osprchovaná a zabalená do ručníku. Hlavou mi táhnou Danielova a Rebecca dřívejší slova, a hlavně ta moje: *Kéž bych byla víc jako ty.*

Co si to namlouvám, vždyť já *jsem* svobodná.

Nevím, kde se ve mně bere ta představa, že mám svázané ruce. Jsou to muži, kteří mají předsudky o tom, co chtějí; všichni jen hledají další panenku Barbie.

Premýšlím o identitě, kterou mi vytvořili, a usmívám se nad nápadem rodícím se v mé hlavě. Dokážu, jak povrchní a přelétaví muži ve skutečnosti jsou.

Otvírám počítač, vracím se k profilu a měním odpovědi.

Jméno: Pinkie Leroo

Výška: akorát

Váha:	pěkný obličej
Vzhled:	podprůměrný
Záliby:	hraní si se svými dvanácti kočkami
Oblíbená zábava:	mytí vlasů
Profese:	preparace zvířat
Barva vlasů:	růžová – povšimněte si mého jména (smajlík s očima v sloup)
Oči:	jako dva špendlíky
Pleť:	ředitelka vápenky

Na internetu hledám fotku kočky. Nacházím obrázek obrovské tlusté kočky s vypoulenýma očima. Je to ta nejošklivější kočka, jakou jsem kdy viděla.

„Tady, kočička, čičí,“ usmívám se, když si ji nahrávám jako profilovou fotku.

Znovu si čtu otázku:

Co hledáš?

Zhluboka se nadechnu a zamyslím se nad tím, *hmm...* Chci to napsat tak, aby se ukázalo, co už dávno vím – že mě vůbec nikdo nezajímá. Špulím rty a přemýšlím, jak to formulovat.

Hledám toho, kdo má jen jednu barvu, ale ne jeden rozměr.

Kdo stojí nohama pevně na zemi, a přesto se snadno vznese.

Kdo chodí sluncem, ale ne deštěm.
Kdo neubližuje a nedá se mu ublížit.

S úsměvem stisknu tlačítko *odeslat*: tohle je spolehlivě od-
radí.

Na to nikdo nezareaguje.

Je čtvrtek a je to nejlepší týden, jaký jsem za poslední dobu
zažila.

Daniel je úžasný. Denně chodíme na večeri, protože na
nic domácího zřejmě nikdy nemá chuť.

Trochu jsme se rozšoupli a víme, že bychom měli brzdit.

Oznámil nám, že jsme teď oficiálně jeho nejlepší kama-
rádi, protože ve městě nikoho jiného nemá. Dokonce mě
požádal, abych s ním šla příští týden na akci, na kterou byl
pozván. Jdu tam jako jeho doprovod; není to žádné rande,
takhle to mezi námi není.

Musím ale uznat, že je to skvělý společník.

Jo, a *překvapivě* se na seznamce nikdo neozval.

Přesně jak jsem tušila.

Culím se a přitom se soukám do netbalového dresu.

Jsem v kabině na záchodě v naší kanceláři. Pro dnešek
jsem už skončila, v půl sedmé si jdeme zatrénovat a já nemám
dost času na to, abych se vrátila domů a pak zpátky do města.

Upravuju si dres a při pohledu na sebe se zhrozím. „Ach...
fuj,“ zašeptám. „To je hnus.“

Úzké, jasně červené šaty se mi lepí na tělo jako druhá
kůže a jsou extra krátké.

Přistupuju k zrcadlu a pozoruju se v něm. Vypadám jako
hráčka netbalu – jenže v nějaké úchylné scéně z pornogra-
fického filmu.

Nevím, jestli se mám smát, nebo brečet.

„Fuj, kdo tohle vybíral?“ povzdechnu si a upravím si prsa.
„Odporný.“

Pokrčím rameny. Tak ať. Stáhnou si vlasy do vysokého culíku a zamířím zpátky do kanceláře. Na odchod je ještě brzy, takže si krátím čekání dokončováním nedodělků.

Elliot

Kouknu se na hodinky. Jsou tady Jameson s Tristanem, ale odešli s Christopherem dolů. Já ještě dokončuju nějaké zprávy a pak vyrážíme ven. Řídit londýnskou pobočku Miles Media, jednu z největších mediálních společností na světě, má svá úskalí. Ano, jsem šéf, ale s tím přichází i nekonečný pocit zodpovědnosti.

Můj bratr Jameson je generálním ředitelem společnosti ve Spojených státech a já dohlížím na Velkou Británii a Německo. Francii řídíme společně. Je to stresující práce, ale nesmírně mě baví.

Už jsou tam věky, kde sakra vězí?

Rozkliknu záznamy z bezpečnostních kamer, abych zjistil, jestli už jdou; na obrazovce počítače se objevuje koláž obrázků. Pátrám v nich pohledem, až spatřím, že jsou v prvním patře. Už se to chystám vypnout, když mě v levém dolním rohu obrazovky upoutá jasný záblesk.

Co to je?

Kliknutím zvětšuju příslušnou obrazovku, abych ji mohl prozkoumat zblízka.

Je to žena s vysokým culíkem – má na sobě jasně červené, elastické sportovní šaty. Jsou přiléhavé, jednoduché a mají kraťoučkou rozšířenou sukni... *Cože?*

Právě stojí u nějaké kopírky zády ke kameře.

Studuju obrazovku a snažím se rozpoznat, odkud záznam pochází. Kopírovací místnost? Nedokážu tu ženu zařadit, je to snad uklízečka? Ne, uklízečka by přece nekopírovala.

Nejde mi to do hlavy.

Zesílím zvuk dané kamery a zaslechnu hudbu, do které se ozve mužský hlas.

„Dobrý večer, posloucháte Disco s Davem.“

To je rádio.

„Dneska večer vás dostanu, lidičky. Připravte se na párty s nejlepšími disco melodiemi všech dob,“ pokračuje.

Pak pustí píseň; je chytlavá a povědomá, i když ji nedokážu zařadit.

Žena v krátkých elastických šatech začíná vrtět zadkem do rytmu; dvakrát jím hodí na jednu stranu a pak na druhou.

Hmm, zajímavé.

Opřu se o stůl a přitisknu si ukazováček na spánek. Dál se dívám, jak křepčí na „Ring My Bell“.

Zatímco kopíruje, tak vážně tančí a já se podvědomě usmívám. Očima sklouznu na její dlouhé nohy, které jsou svalnaté a hezky tvarované. Má útlý pas a oblou křivku boků zvýrazňuje tím, jak jimi houpe ze strany na stranu.

Hmm...

Přejeďu si bokem prstu po rtech a pohodlně se usadím, zcela rozptýlený sexy zadečkem vlnícím se v červených šatech.

To, jak poskakuje do rytmu, je tak radostné... Tančí, jako by se nikdo nedíval, což si myslí ona. Ale já se dívám a je to velmi...

Náhle jí spadne papír a ona se pro něj s propnutýma nohama sehne; naskytne se mi luxusní výhled na její pevný zadek v titěrných červených šortkách.

Zaškube mi v rozkroku, obočí mi překvapeně vystřelí vzhůru a já se znovu nakloním dopředu – můj zájem je oficiálně vzbuzen.

Zavlní boky a mě zaplaví vlna vzrušení; v uších mi zabuší tep. Způsob, jakým tančí, jak se pohybuje, je tak...

Zatraceně sexy.

Cítím, jak se mi kalhoty mezi nohama napínají, a prudce se nadechnu. Nepamatuju si, kdy naposledy mě nějaká žena vzrušila jen na pohled.

Upustí další složku, při jejím zvedání se svůdně zavrtí a já si opět pozorně prohlédnu její pěkné nohy a zadek. Sykavě

vtáhnu vzduch do plic, protože si v duchu představím, jaká by asi byla. Teď už se musím upravit v rozkroku.

Nádhera.

Otočí se směrem ke kameře a já poprvé spatřím její tvář. Vzápětí odskočím od počítače.

Co to sakra je?

To je Kathryn...

„Jsi hotový?“ ozve se zezadu Tristanův hlas.

Okamžitě shazuju okno se záběry z kamer a rozrušeně rovnám papíry na stole.

„Sejdeme se v hale,“ vykoktám. „Ještě musím něco zařídit.“

„Dobře, ale hoď sebou, jo?“ nabádá mě Jameson.

Slyším, jak odjíždějí výtahem, a v šoku zírám na obrazovku počítače.

Ne.

To není možný.

Kathryn není sexy, nikdy nebyla sexy. Všiml bych si, kdyby byla tak zatraceně rajcovní.

Péro mi zaškube a dožaduje se pozornosti. Provinile se ohlédnou ke dveřím, abych se ujistil, že bratři jsou pryč.

Ještě jednou se na ni kouknu... To nikomu neuškodí.

Nejspíš to ani nebyla ona.

Znovu si pouštím záznam z příslušné kamery a spatřím červené šaty poskakující do rytmu.

Je to ona.

Teď stojí čelem ke mně a já se dívám, jak jí poskakují prsa. Pozoruju křivku jejího krku, úzký pas. Způsob, jakým se jí při tanci houpe vysoký culík.

Představuju si, jak si ten culík omotávám kolem ruky a táhnu ji za něj dolů, aby mi ho vykourila.

Toužebně mi zatrne ve slabínách a já znechuceně potřesu hlavou.

Kruci...

Potřebuju si zapíchat.

Kapitola 2

V rychlosti sklízím svůj stůl – chci se co nejrychleji dostat od počítače. Vypnu ho, naposledy se rozhlédnu po kanceláři a zamírím k výtahu, kde rázně stisknu tlačítko a ztěžka vydechnu.

Jsem rozrušený: často se nestává, že by ve mně žena vyvolala takovou fyzickou reakci. Poslední dobou mám spíš problém, aby mě vůbec někdo přitahoval. Jako by ke mně žádná nepasovala, bez ohledu na to, jak je krásná, a já netuším proč. Možná je to tím, že jsem chodil s těmi nejkrásnějšími, nejvýjimečnějšími ženami na světě. A přesto jsem našel to, co hledám. Možná mají moji bratři pravdu v tom, že mám přemrštěně vysoké nároky.

A teď? Má se ze mě stát chodící ereckce kvůli zaměstnankyni, kterou opovrhuju – Kathryn Landonové?

To ani náhodou.

Vyrážím z výtahu do haly, odkud zahlédnu Jamesona, Tristana a Christophera, kteří na mě čekají venku na chodníku. Jay a Christopher si něco prohlíží v Jamesonově telefonu a jsou ponořeni do hovoru.

„Jdeme?“ vyhrknu netrpělivě. „Nebo co bude?“

Tristan vzhledne. „Čekáme na tebe, blbečku. O co jde?“

Protočím oči a prohrábnu si vlasy. „Napijeme se?“

„Jo,“ zahučí Jay.

Zahýbáme za roh a pokračujeme dál. Najednou Tristan vytáhne mobil z kapsy, a jakmile na displeji zahlédne jméno, přimhouří oči.

„Kdo je to?“ ptám se.

„Malcolm, můj soused,“ řekne a zvedne to. „Ahoj, Malcolm.“

Pokračujeme v chůzi a on poslouchá; pak útrpně přivře oči a zakroutí hlavou.

„Co je?“ naznačím dotaz.

„Harrison,“ vzdychne.

Uchechtnu se. Jeho prostřední syn mu už prohloubil ne jednu vrásku na čele.

Nezkrotný jako šelma.

„Dobře, díky, že ses ozval, Malcolm, já už se o to postarám.“ Dál poslouchá. „Ne, oceňuju, že jsi nevolal Claire, ta má plné ruce práce s holkama,“ řekne. „Ještě jednou díky.“ Zavěsí a okamžitě vytáčí jiné číslo. „Já tomu zatracenému klukovi zakroutím krkem,“ mumlá si pro sebe.

Kráčím vedle něj a s úsměvem poslouchám jeho litanie.

„Harrisone,“ vyštěkne. „Mohl bys mi laskavě říct, proč mi volá Malcolm, že ses včera pozdě v noci řítíl naší ulicí jako šílenec? Říkal, že jsi rozhodně nejel podle předpisů.“

Odmlčí se a poslouchá.

„Tak hele,“ vyrukuje pak. „Mluvili jsme o tom už minulý týden. Jezdíš moc rychle na někoho, kdo má ještě mokré řidičák, a já to nehodlám tolerovat.“ Znovu se zaposlouchá. „Nevykládej takový nesmysly. Proč by si to Malcolm vymýšlel?“ Znechuceně protočí oči. „Malcolm se přece nesnaží dostat tě do potíží. Ne, varoval jsem tě. Měsíc bez auta.“

Zase poslouchá a přitom se tváří zarputile.

S uchechtnutím se otáčím na Jaye a Christophera, kteří se táhnou za námi a přitom se pořád dívají do telefonu. „Co tam vy dva děláte?“ houknu na ně.

„Něco hledáme,“ odvětlí Chris a pak gestem ukáže na Tristana. „Na koho to křičí?“

„Zkus hádat,“ povzdechnu si.

Jameson se ušklíbne. „Co Harry provedl tentokrát?“

„Jel moc rychle.“

„Okamžitě odevzdej klíčky matce, mladý muži, nebo nasednu na první letadlo a vrátím se domů,“ zavrčí Tristan. „Rozumíš mi?“

Čeká na odpověď.

„Možná tě to překvapí, Harrisone, ale nejsi neomylný,“ odsekne. „Způsobíš nehodu nebo se, nedej bože, zabiješ, a tohle já zkrátka nedopustím. Odevzdej ty zatracený klíče.“

„Tristan je hrozná hysterka,“ poznamená Jameson a obrátí oči v sloup.

Zasměju se. Sledovat Tristana, jak na dálku řídí vzpurné teenagery, nejspíš bude moje oblíbená zábava.

Tristan zavěsí a našťavaně si strčí telefon do kapsy. „Ten zatracenej kluk se pokaždý, když odjedu, dostane do průseru,“ ucedí a sevře ruku v pěst.

Vcházíme do baru a sedáme si až dozadu, kam za námi přichází servírka. „Co to bude?“

„Pro mě skotskou Blue Label, prosím,“ vyhrkne Tristan až příliš rychle. „Vlastně dvojitou.“

„Já si dám Coronu,“ usměju se. Nikdo nedokáže Tristana rozčlít tak jako Harry.

„Já taky,“ přidává se Christopher.

„Přineste nám tři,“ uzavře Jameson.

Christopher se zasměje něčemu, co si prohlíží v Jamesonově telefonu, a pak mi ho podává.

„O co jde?“ ptám se, když si ho od něj беру. Kouknu se na displej, a když spatřím svou fotku, zamračím se ve snaze pochopit, proč ji vidím. „Co to má být?“

„Tehle profil na seznamce používá tvoji fotku,“ ušklíbne se Christopher.

„To si ze mě děláš srandu,“ odseknu. „Každý, kdo má aspoň půlku mozku, musí vědět, že bych nikdy nešel na seznamku.“

„No, jsi fešák, tak chlapi používají tvou vizáž, aby se seznámili s holkama,“ culí se Tristan. „Nicméně pokud se fakt chtěli blýsknout, měli použít spíš moji fotku.“

Naštvaně se proklikávám aplikací. „Kam mám tuhle vyjebávku nahlásit? Chci to okamžitě stáhnout.“

„Měl by tam být nějaký admin nebo podpora,“ radí mi Christopher, když nám servírují pití. Bratři se pouští do hovoru, ale já dál pátrám v aplikaci a hledám sekci, kde bych ten hnus mohl nahlásit. Pořád listuju, když mě něco zaujme – ta nejošklivější kočka, jakou jsem kdy viděl; tlustá, chlupatá a s vypoulenýma očima. To mě podrž, kdo by něco takového použil jako profilovou fotku v seznamovací aplikaci?

Zrakem přelétnu profil a jméno Pinkie Leroo.

Pinkie Leroo. Zamračím se. Co je to za jméno?

Čtu si její inzerát.

Jméno:	Pinkie Leroo
Výška:	akorát
Váha:	pěkný obličej
Vzhled:	podprůměrný
Záliby:	hraní si se svými dvanácti kočkami
Oblíbená zábava:	mytí vlasů
Profese:	preparace zvířat

Barva vlasů:	růžová – povšimněte si mého jména (smajlík s očima v sloup)
Oči:	jako dva špendlíky
Pleť:	ředitelka vápenky

Podprůměrný vzhled... Kdo to o sobě napíše?

Preparace zvířat... Živí se vycpáváním mrtvých zvířat? Co je to za úchylačku? To mi bohatě stačilo.

Nemůžu uvěřit, že si lidi na téhle stránce opravdu někoho najdou... Jak?

Před očima se mi zhmotňuje představa pobledlé ženy s růžovými vlasy, která sedí na gauči obklopená dvanácti kočkami a vycpanými zvířecími mrtvolami. Zamrazí mě z toho.

Proboha.

Čtu dál.

Hledám toho, kdo má jen jednu barvu, ale ne jeden rozměr.

Kdo stojí nohama pevně na zemi, a přesto se snadno povznese.

Kdo chodí sluncem, nikoli deštěm.

Kdo neubližuje a komu se nedá ublížit.

Ach bože. Obrátím oči v sloup.

Udělám screenshot profilu s fotkou, kterou mi někdo ukradl, a posílám si ho s tím, že se k tomu vrátím později.

Je pozdě večer. Najedli jsme se a něco jsme vypili. Teď jsem doma a relaxuju. Oknem dovnitř proniká měsíční svit a já sedím pohodlně usazený v křesle a usrkávám skotskou.

Pozoruju barvy rozplývající se ve tmě. Paprsky světla pronikající z nebe.

Dělám to často, sedím tu pozdě do noci a vdechuji krásu obrazu na zdi mého bytu.

Čtu si název:

Osudový

Na co myslela, když ho malovala?

V jakém byla rozpoložení, v jaké situaci? Co bylo osudové?

Nějaký člověk?

Zvedám sklenku ke rtům a vnímám teplo, s jakým mi jantarová tekutina klouže do krku.

Harriet Boucherová... žena, do které jsem se zamiloval, žena, se kterou jsem se nikdy nesetkal. I když to zní divně, mám pocit, že ji znám.

V tazích jejího štětce je upřímnost, hlubší spojení s emocemi, což je něco, co z jiných obrazů necítím. Je to ta nejpodivnější věc, něco, co opravdu nedokážu vysvětlit.

Dívat se na Harrietiny obrazy je jako nahlížet do její duše.

Je to dechberoucí.

S úsměvem si představuju starší ženu. Víím, že je krásná; možná už ne fyzicky, ale rozhodně duševně... vnitřně.

Podle toho, co jsem slyšel, to bude nejspíš Francouzka a na scénu vstoupila teprve nedávno. Je to umělkyně, kterou bedlivě sleduju a mám všechny její obrazy kromě tří. V oběhu jich bylo jenom třicet. Je to samotárka a nikdo neví, o koho se jedná – jen se o ní šušká.

Mám zájem jen o ta nejlepší a jedinečná umělecká díla. Utratil jsem miliony dolarů a moje sbírka patří k nejlepším na světě.

Ale Harriet je královna; to za jejími díly se ženu.

Představuju si ji v malebném francouzském venkovském městečku, jak tvoří venku na stojanu. Zajímalo by mě, před kolika lety to namalovala a v jaké fázi života se zrovna nacházela.

Byla mladá, nebo už starší; zamilovaná?

A kdo byl ten osudový, její životní láska... měli dítě?

S dlouhým povzdechem zírám na můj milovaný obraz. Nevzdám to, chci vědět, kdo je jeho autorkou.

Vlastním sedmadvacet jejích obrazů, utratil jsem za ně celé jmění, a přesto mě stále šíří hlad po našem setkání.

Proč? To nevím.

Vím jen to, že nechci myslet na Kathryn Landonovou, potřebuju se rozptýlit.

V pondělí učiním pár telefonátů a pokusím se o Harriet zjistit víc.

Musím, prostě už nemám na výběr. Potřebuju poznat osobu, která mě tak hluboce ovlivňuje... I kdyby jen proto, abych jí to řekl.

Beru do ruky mobil a přitom si vzpomenu na falešný profil na té laciné, hnusné seznamce.

Musím ho nechat odstranit. Snažím se v aplikaci otevřít vyhledávání, ale nechce mě to pustit za titulní stránku, dokud se nezaregistruju a nevytvořím si profil.

Naštvaně zaskřípu zuby. Kurva... to mi tak scházelo.

Opřený o loket sleduju, jak se jí vlní červená sukně, jak se jí houpou boky, její dlouhé nohy, celý ten sexy balíček... Přehrál jsem si onen záznam z bezpečnostní kamery víckrát, než si chci připustit, jedu v tom možná už hodinu. Nemůžu se na to přestat dívat, pouštím si to znovu a znovu.

Je to poněkud zvrhlé potěšení a já mám zaděláno na solidní porno úchylku.

I když bych moc rád, nedokážu to popřít – Kathryn Landonová mě vzrušuje.

Někdo zaklepe na dveře, a tak rychle minimalizuju okno. „Ano,“ zavolám.

Dovnitř nakoukne Christopher. „Jedu dolů, nechceš si protáhnout nohy?“

„Kam?“

„Do IT.“

Zaujatě povytáhnu obočí. „Do IT?“

„Jo, potřebuju si u Kathryn ověřit pár detailů z té zprávy.“
Stojím dřív, než stihnu odpovědět.

„Takže jedeš?“ ujišťuje se překvapeně.

„Jo, proč by ne? Pohyb mi prospěje.“

Nastupujeme do výtahu a za dvě minuty přijíždíme do desátého patra; do patra, kde se nachází oddělení IT. V otevřeném prostoru jsou rozmístěny jednotlivé pracovní stanice a vzadu je šest kanceláří se skleněnými příčkami opatřenými tenkými černými žaluziemi, které poskytují každé kanceláři soukromí.

Následuju Christophera chodbou, zatímco lidé se vrhají ke svým stolům a předstírají práci. Do tohoto patra prakticky vůbec nechodím. Není to potřeba. A nejsem si úplně jistý, proč jsem tady teď.

Christopher se zastavuje, aby si s někým promluvil, a já pokračuju dál, až k prvním skleněným dveřím, na nichž si čtu jmenovku:

Kathryn Landonová

Hmm, už jen její jméno mi v ústech zanechává hořkou pachutí. Klepu na dveře.

„Pojďte dál.“

Otevřu a vejdu dovnitř. „Dobrý den.“

Kathryn vzhledne od počítače a zatváří se překvapeně. „Dobrý den, pane Milesi, čemu vděčím za takovou poctu?“

Sevru rty, abych neřekl něco jízlivého; tahle žena ve mně totiž probouzí touhu rýpat. „Vyrazil jsem na obhlídku a napadlo mě, že se zastavím.“

Pokouší se o úsměv. „Jak milé – král přišel navštívit své věrné poddané.“

Zadívám se na ni a sevru čelist.

Jak může být někdo, kdo je při tanci tak uvolněný a rozverný – a nutno zdůraznit, že i šíleně sexy –, plný čirého jedu?

Udělám krok dovnitř, zavřu za sebou dveře, usednu k jejímu stolu a sepnu si ruce před sebou.

Upřeně se na mě zahledí a čeká, až promluvím. Neudělám to, a tak svorně mlčíme.

„Takže?“ pousměje se.

Zúžím oči a dál ji propaluju pohledem; co to s tou zatracenou ženskou je?

Nikdo se ke mně nechová tak jako ona. Vypadá to, že už jen moje existence ji pěkně štve.

Usmívá se na mě, jako by byla bůhvíjak šťastná, ale to, co jí pokaždé vychází z úst, je skrytá agrese. Dokáže člověka spolehlivě vytočit.

„Takže co?“ zareaguju.

„Budete se se mnou během své návštěvy i bavit?“

Ležerně si opráším sako a snažím se vymyslet, co bych na to mohl říct. „Jak se vám líbí vaše práce?“ nadnesu.

Obrátí oči v sloup. „Chystáte se mě zase uplatit, abych dala výpověď?“

Ošiju se. To jsem skutečně udělal... že ano?

„Samozřejmě že ne,“ odseknu. „Nebudte směšná.“

S povzdechem se otočí zpátky k počítači. „V pořádku. Chcete si teda o něčem promluvit?“

O těch červených šatech.

„Nijak zvlášť.“ Bezděky si přejedu ukazováčkem po rtech a zadívám se na ni.

„Aha...“ oduší a povytáhne obočí. „Tak co se děje?“

„Co by se mělo dít?“

„Proč se chováte tak divně?“ zeptá se podezíravě.

„Nechovám se divně,“ ušklíbnu se a vstanu. „Přišel jsem vás navštívit, ale vy o návštěvy očividně nestojíte.“

„Pane Milesi...“

„Elliotte,“ opravím ji.

Zamračeně mě sleduje. „Dobře. To, že mě žádáte, abych vás oslovovala Elliote, je samo o sobě divné. Jsem tady už sedm let, a nikdy jste mi nenavrhl, abych vám tak říkala, ani jste se neobtěžoval mě navštívit.“

„Měl jsem hodně práce,“ opáčím.

„Sedm let?“ vyjekne.

„Přesně tak,“ odseknu a vydávám se ke dveřím. „A teď už přesně vím, proč.“

„Proč?“

„Protože jste velmi špatná hostitelka, Kathryn.“

Tváře jí cuknou v náznak nevěřícího úsměvu. „Vy jste opilý?“

„Cože?“ zaprskám. „Samozřejmě že nejsem opilý.“

„Dobře...“

Zhluboka se nadechnu a snažím se vymyslet něco, čím bych tenhle zpackaný rozhovor napravil. „Odcházím,“ oznámím nakonec.

Pousměje se. „Dobře...“

„To je všechno, na co se dneska zmůžete? Dobře?“

Bojovně přimhouří oči. „Pane Milesi –“

„Elliote,“ opravím ji.

„Elliote, jste v pohodě?“

„Byl jsem, než jsem sem přišel.“ Odevzdaně vzdychnu. „Ale vy jste mi úplně zkazila náladu.“

S úlevným úsměvem si položí dlaň na hrudník. „Tady je, díky bohu, už jsem myslela, že budu muset volat doktora.“

Zpražím ji pohledem. „Sbohem, Kathryn.“

Sladce se usměje a zamává mi vířením prstů. „Na shledanou a přeji hezký den, můj nejoblíbenější šéfe.“

„Neutahujte si ze mě,“ napomenu ji.

Přezíravě se zadívá zpátky na monitor. „Jen se chovám jako dobrá hostitelka. Jak mi to jde?“

„Mizerně,“ ucedím a vyrážím zpátky k výtahu.

Silou udeřím do tlačítka a zatnu zuby. Snažím se vymyslet jediný racionální důvod, proč jsem sem chodil.

Ne...

Žádný mě nenapadá.

Ta ženská je prostě mrcha.

Kate

O hodinu později vycházím ze dveří naší budovy a hned za nimi spatřím Danielův široký úsměv. Opírá se o zaparkované auto na druhé straně ulice.

Oplatím mu úsměv, zamávám a vydávám se k němu přes jednu z nejrušnějších londýnských tříd. „Jak jsi tady našel místo na zaparkování?“

„Asi jsem měl štěstí,“ mrkne na mě. „Napadlo mě, že bychom mohli jít trochu nakupovat.“ Přehodí mi ruku kolem ramen a oba se dáváme do chůze.

„Nakupovat?“ zašklebím se. „Uf, nechci jít nakupovat, nic horšího neznám. Sejdeme se doma.“

„No...“ odmlčí se, jako by si v hlavě skládal správná slova. „Víš, jak jsem ti říkal, že mě pozvali na tu akci ve čtvrtek večer a já tě požádal, abys šla se mnou?“

„Jo.“

„No, trochu jsem se poptal a právě jsem dostal seznam hostů.“

„No a?“

„V tom sále se sejdou všichni potenciální klienti z celého světa.“

Znovu zkřívím obličej. „Můžeš mluvit anglicky? O čem to sakra meleš?“

„Musíš vypadat naprosto božsky.“

„Já?“ ušklíbnu se a ukážu si na hrudník. „Proč já?“

„Protože všem bude jasné, že jsi moje dílo.“

Zůstávám stát, jako bych přimrzla k zemi. „Nebudu ti dělat chodící billboard, Danieli,“ zaprskám. „Rozmyslela jsem si to, už tam nechci jít, vezmi místo mě Rebecca. Ta ti klidně bude dělat figurínu.“

„Ne. Potřebuju tebe.“ Proplete si se mnou prsty a dál mě táhne za sebou. „Vypadáš přesně tak, jak potřebuju, a já přesně vím, co s tebou udělám. A neboj se, náklady jdou za mnou.“

„Proč bys mi něco platil?“

„Hele, v pátek to všechno vrátím, tak se moc neraduj. Zastavím tě.“

„A nebude to, já nevím... krádež?“ V rozrušení vykulím oči.

„Jen trochu. A jestli něco zničíš, tak tě zabiju. Jo, a objednal jsem tě ke kadeřníkovi a na líčení.“

„Co je s mými vlasy?“ vykřiknu.

Přejede mi prsty po temeni hlavy a po úhledném drdolu, který mám pevně uchycený v týlu. „Nic... kdyby ti bylo devadesát.“

Zakoulím na něj očima, ale on už mě znovu táhne za sebou.

„První zastávka – Givenchy,“ culí se šťastně.

„Zbláznil ses?“ zalapám po dechu. „Givenchy si nemůžeš dovolit.“

„Hele, už sklapni,“ posmívá se mi a vleče mě nahoru po schodech vedoucích k honosné budově. „Já jdu za svým, dokud toho nedosáhnu. A jestli v tom jedeš se mnou, třeba taky něčeho dosáhneš.“

Podívám se na sebe a odevzdaně máchnu rukama. „Vypadám jako nějaká vánoční cetka.“

Daniel klečí na kolenou a z pusy mu trčí špendlík. Strká mi ruku pod šaty, aby mi na nich upravil lem. „Já na tom modelu nic vánočního nevidím,“ odfrkne si. „Jmenuj jedinou věc, která ti připomíná Vánoce.“

„No, já nevím,“ pokrčím rameny a podívám se na svůj odraz v zrcadle. „Možná ty nalakované nehty, nebo zvýrazněné rudé rty, nebo snad boty na jehlovém podpatku se zlatými pásky... aha, už to mám, budou to ty zářivé zlaté šaty bez ramínek.“

„Vypadáš úžasně, Kate, jen si to přiznej,“ usměje se zasněně Rebecca, která si hoví na koberci.

Znovu se nervózně prohlédnu v zrcadle a rukama si přejedu přes boky. „Ale nevypadám jako já.“

„O to právě jde,“ řekne Daniel, vstane a načechrá mi vlasy. „Tvoje vlasy jsou v téhle délce boží.“

„Taky se mi líbí ty blond melíry,“ ozve se Becca. „Kolik ti toho ostříhal?“

„Čtyři centimetry. Byly moc dlouhé. Nosila jsi je každý den vyčesané?“ vyzvídá Daniel.

„Nosím je tak do práce, to je všechno.“

„Už ne, rozpuštěné vlasy ti sluší mnohem víc. Jestli tě ještě jednou uvidím v drdolu, tak ti ho rozpustím, a bude mi jedno, kde zrovna budeme a kdo to uvidí.“

„Začínáš se chovat jako otravný spolubydlící,“ zamumlám suše.

„To mi lichotí,“ zkonstatuje Daniel, vytáhne telefon a začne si mě fotit.

„Hele, já nechci být na tvém instagramu,“ bráním se.

„Můžeš už konečně zmlknout?“ povzdechne si a cvaká dál. „Víš, kolik žen by za takový model zabíjelo?“

Má pravdu.

Pousměju se.

„A ještě k tomu je zadarmo,“ utrousí. „Jinak jsem sakra drahý, víš to?“

„Promiň,“ věnuju mu poloviční úsměv. „Já jen...“

„Jen co, zlato?“

„Cítím se velmi...“ zadrhnu se.

Trochu skloní telefon a podívá se na mě přes jeho hranu. „Velmi co?“

Gestem si ukážu na prsa a pak dolů na boky. „Velmi obnažená.“

Daniel se pyšně usměje a sepne si ruce. „Andílku, kdybych měl takovou postavu jako ty, vůbec bych se neobtěžoval s oblečením.“